

ΕΞΕΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Η Κ. ΚΛΑΥΔΙΑ ΠΙΚΑΡΕΙ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΤΗΣ...



ΣΦΑΛΛΟΣ δεν μπορεί να πη κανείς ότι ο κ. Μαυρίκιος Λορική και η γυναίκα του Κλαυδία δεν συνεννοούντο. Όχι! Το άσχημο μόνο ήταν ότι μαλώναν συχνά. Αυτό άλλωστε συμβαίνει ταχικά ύστερα από όχτιό βλοσυρή χρόνια παντριάς.

Η κ. Κλαυδία Λορική, ήθελε να βγαίνει έξω και να φλερτάρη. Ο άντρας της φρονόσε ότι εξέδωσε πάρα πολλά για τις τουαλέτες της κι ότι ήταν πολύ καλόβουλη όταν της έκαναν κολλημένα διάφοροι κορτάκιδες.

Για να την εκδικηθή, εξοιτροποίησε κι αυτός με μερικές ωραί-ες κυρίες, που συναντούσαν σε φιλικά τους σπίτια.

Έτσι, ύστερα από μιά βραδιά που είχαν περάσει στο σπίτι των Ντυμπαντιν, το αντίστοιχο άρχισε να φιλονεικεί ζωηρά, και στο τέλος η φιλονεικία τους αυτή δεν άφησε να εξελιχθή σε μιά φοβερή συζυγική σκηνή. Έφθγαν απ' τους Ντυμπαντιν ό ένας πίσω από τον άλλο. Ήταν έξω φρενών και οι δύο, γιατί είχαν άλληλοσποκαλυφθή να κορτάζον και να χαριεντίζονται, φανερά πειά, στην συνζέντωση εκείνη.

Τόσο σοβαρά μάλιστα ήταν τα πράγματα, ώστε, όταν έφτασαν στο σταθμό για να πάνον το τραίνο να πάνε στο σπίτι τους, άρχισαν ν' ανταλλάσσουν βραβύτατες φράσεις, αποφασισμένοι πειά κι οι δύο να χωρίσουν.

— Κάνε μου τη χάρη σε παρακαλώ, να μην άσχολείσαι πειά μαζί μου, εδήλωσε η κ. Κλαυδία στον άντρα της, καθώς πλησίαζε στη θυρίδα για να βγάλει εϊστήρια Δέ σ' έχω ανάγκη. Έβγαλα μόνι μου εϊστήριο!

Προχώρησαν ως τόσο στην πλάτ-φόρμ και μπήκαν στο τραίνο, ό ένας από τη μιά πόρτα κι ό άλλος από την άλλη. Όρθοι κι οι δύο, ό άποσταση έξη μέτραν, έκαναν ότι δεν φρορίζονταν.

Κοντά στον κ. Μαυρίκιό Λορική, δύο νέοι, χωρίς να ύποπτευθόν, ότι αυτός που σέκοταν πλάι τους ήταν ό άντρας της Κυρίας, αντίηλαξαν τις έντυπώσεις τους για την Κλαυδία :

— Για κούταξε λοιπόν αυτή τη νόστιμη μελι-χορινή, έλεγε ό ένας.

— Πολύ χαριτωμένη, άληθεια, και πολύ κομψά ντυμένη, άπαντούσε ό άλλος.

— Τα διαμαντικά σου φορεϊ εϊνε θαυμάσια. Θα εϊνε χαμιμά γνωστή κομμική κυρία, άσφαλός. Μου έρχεται η όρεξη να την πείω από πίσω. Δεν έξερεις τι βγαίνει χαμιμά φροά, δεν εϊν' έτσι :

Ο κ. Μαυρίκιος Λορική, ηγνώοντας με άδιαφορία τους όμιους, εϊδε τους δύο τολημούς νέους ν' αλλάζουν θέση και να πλησιάζον την Κλαυδία. Σε λίγο, βόηκαν την ευκαιρία να πειράξουν τη νεαρή κυρία, κι αυτή, προς μεγάλη έκπληξη τού άντρός της, τους άπάντησε χαριτωμένα.

Ο κ. Μαυρίκιος Λορική, θυμημένος για καλά, παρακολουθούσε τις κινήσεις της γυναίκας του, χωρίς να φαίνεται ότι την προσέχει. Δεν μπορούσε μόνο ν' άκούση τι λένε.

— Την στρίγγλα! Όθλει να με περαιοτήσω, κι από πειά πολύ! μουμιορρίζε ό κ. Λορική.

Σόν πρώτο σταθμό, οι δύο νέοι και η Κλαυδία κατέβηκαν. Ο άντρας της, έξάλλος, τους άκολουθούσε από μακριά. Δεν είχε όμως τό θάρρος να τους σταματήσει και να τους ζητήσει έξηγήσεις για τη διαγωγή τους, γιατί καταλάβαινε ότι θα γινόταν γελοίος.

— Θα την πληρώσει άκριβά αυτή την τρέλλα της! Μουμιορρίζε ταγίνοντας τό βήμα του για να τους φτάσει.

Βλέποντας ότι η Κλαυδία ήταν τόσο πρόθυμη άπάναντί τους, οι δύο νέοι την όδηγησαν σ' ένα ρεστωράν. Αντή, χαμογελάοντας πάντοτε, ένδοσιασμένι γιατί έδεικνιέτο μ' αυτό τον τρόπο τόν άντρα της, τους άκολουθούσε χωρίς άντηρησίση.

Κάθησαν σ' ένα τραπέζι, κοντά στην εϊσοδό. Ο κ. Μαυρίκιος Λορική, όλομνηχός, μπήκε κι αυτός στο ρεστωράν και κάθησε σε μιά άκρη.

Στό γκαρσόν, που έφερε πρόθυμα να τους περιποιηθή, παράγγειλαν από τις έλεκτικότερες μερίδες : φουά γροά, κοτόπουλο, λαγό, παγοτά, άφθονα φροφάτα και δύο μπουτιλιές σαμπάνια από την καλύτερη μάρκα.

— Φαίνονται από σπίτι! σκέφτηκε ό Μαυρίκιος, κυττάζοντας τους δύο νεαρούς. Όμοιωμένες, θα εϊνε σε θέση να ικανοποιήσουν κάθε ιδιοτροπία τους. Αυτό δέ θα τους στοιχίξη τίποτα.

Και, για λόγους εικονομίας, έπειδή τό πρωϊ άκριβώς είχε πληρώσει στη ράφτρα της γυναίκας του έναν όδοντοπόστο λογαριασμό, παράγγειλε ένα σάνδονιτς και μιά μπιρα μόνο στό γκαρσόν.

Μ' αυτό τό τόσο λιτό μενού δέ μπορούσε βέβαια, να εύθυμύση, όπως εύθυμούσαν και εύχόζοντο οι δύο νέοι με τη γυναίκα του στό άνωκινό τραπέζι.

— Πρόπει να έπιμώ! Νά της ζητήσω έξηγήσεις, να της δώσω ένα καλό μάθημα! έπελευάμην άδιάδοχα, χωρίς ν'άποφασίξη τίπο-λας να κουνιθη από τη θέση του, επειδή καταλάβαινε ότι από ώρα σε ώρα, η θέση του γινόταν πιο κομμική.

Κατά τις δύο τό πρωϊ, έξη μπουτιλιές σαμπάνια βρισκόζονταν

άδειανές πάνω στό τραπέζι των νέων. Μιλούσαν τώρα και γελοΐσαν δυνατά. Φαίνεται πως είχαν μεθύσει πειά για καλά, γιατί, σε μιά στιγμή, ό ένας απ' αυτούς, σημάθηκε άπάναν και παρέσυρε τριλί-ζοντας δύο καρέκλες. Ο άλλος σημάθηκε κι αυτός από τη θέση του κι έκανε τάχα πως θέλει να κρατήση τό φίλο του από τό χέρι. Ο τελευταίος όμως παρατάθηκε κι έκανε ένα βήμα προς την πόρτα. Ο άλλος τον άκολουθήσε. Ο πρώτος βγήκε έξω τρέχοντας. Ο δεύτερος, προσπαθώντας δθηνε να τον πείση, έκανε τό ίδιο...

Πέρασαν πέντε λεπτά. Οι δύο νέοι δέ φροινόντουσαν. Η Κλαυδία άρχισε ν' άνησυχή, ό Μαυρίκιος έπίσης. Τη στιγμή αυτή, πλησίασε τό γκαρσόν με τό λογαριασμό.

— Οι κύριοι έφθγαν : ρώτησε τη νεαρή κυρία ψυχρά.

— Μά δεν έξρω... τραύλιος αυτή, πολύ στενοχωρημένη κ' έφα-

φνα κούταξε πλάι της κι άρχισε να έξοφνίξη :

— Ή ταίντα μου! Ή ταίντα μου! Μοΐλεψαν την ταίντα μου!...

Μιαζεύτηκαν γύρω της μερικοί πελάται.

— Άφήστε τα αυτά, μικρο μου, τίς εϊπε τό γκαρσόν με τόνο άυστηρό. Λάβετε τον κόπο, σάς παρακαλώ, να πληρώσετε τό λογα-ριασμό, εϊδάλως θα καλέσω την άδουνομιά!

Η Κλαυδία, κατάγλωση, έκανε νόημα στον άντρα της να πλη-σιάζη. Σε μιά στιγμή, ό κ. Μαυρίκιος σκέφθηκε να φύγη. Μά συλ-λογησόμε τις συνέπειες, την άδουνομιά, τό σκάνδαλο και επε-νέβη :

— Δώστε μου τό λογαριασμό, σάς παρακαλώ. Θα σάς πληρώσω

έγω, εϊπε ξερά στό γκαρσόν, άπλώνοντας τό χέρι του.

Κ' έπληρώσε 500 φράγκα και 8 φράγκα επί πλέον για ότι είχε πάρει ό ίδιος.

— Έχλα πέντε χιλιάδες φράγκα μες στην ταίντα μου, έλεγε κλαιότας σκεδόν η κ. Κλαυδία.

Ο Μαυρίκιος την πήρε και φύγανε.

— Εφέρθηκες έλευενή, σάν την τελευταία γυναί-κα τού όρόμου, τίς εϊπε σάν βγήκαν έξω. Έσπερε να σ' άφήσω να κοιμηθής στην άδουνομιά, άλλα έχε χάρη!

— Ω, Μαυρίκιε, συγχώρησε με! Έφερθηκα άσ-σχημα, εϊνε άληθεια... Εϊμαι τόσο συγχωμένη! τό ψηθύριος ούτη.

Ο Μαυρίκιος συγανιήθηκε.

— Έστω εϊπε, σε συγχωρώ. Σόφλησε μου όμως τό λογαριασμό που πληρώσα...

— Πώς, Θεέ μου! Έλεψαν... δεν έχω λε-πτό!...

— Μ' ένα φιλάκι, Κλαυδία.

— Ένα μόνο... Στάσου, χουσέ μου, να σ' έξο-πλήσω μεχρι τελευταίας πεντάσας...

Κι άρχισε να τον έξοφάδ... στόμα με στόμα!...

ZΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΛΑΪΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΠΡΑΒΟ ΛΙΑ!...

Ο Μπαρπαλιάς εϊνε ό ήνωχότερος χωριάτης. Η δουλειά του εϊνε περιζήτητη κι απ' τα χέρια του βγαίνουν όμορφα και καλοδοικημένα τα διάφορα πράγματα που κατεργάζεται στο σιδεραδικό του. Ένα κακό έχει όμως ό φτωχός. Τώρα που βγι-οινε λίγο απ' τα χρόνια, του καλαρξεί τό κρασι. Βγαίνοντας από τό μαγαζί του, κάνει πολλές φορές στάσεις ως που να πάη στο σπίτι του. Αυτό ήταν που πιακάς και την γυναίκα του, χωρίς κρασι ήταν καλός και βολικός. Ένωδ τό ποτό τον χάλαιγε. Τι τόθλει λοιπόν που τόπνε ό χριστιανός; Μά τι να σου κάνη ό άνηρωπος άφού ως που να πάη σπίτι του άπαντούσε πέντ' - έξη ταβέρνες; Νά πάλι απ' τον άλλο όδρομο; Δεν μπορούσε γιατί θ' άγοΐουσε. Μά και στον άλλο όδρομο ήταν καπιλειά. Ός τόσο, για να πείγουν η γριό-νες της θεά - Λιούδ, ό Λιάς ύποσέθηκε ότι θα κόψη αυτό τό καταραμένο βίσιτο του.

Τόπε και της γυναίκας του, κι απ' τη χαρά της έκλαψε, η καΐ μένη. Τ' άλλο μεσημέρι ό Μπαρπαλιάς έκλεισε τό μαγαζι του και τράβηξε για τό σπίτι. Πεινά από την ταβέρνα με τό κοκινέλι και της ρίχννε περιφρονητικές ματιές. Στο ξανθό τό ίδιο. Στο μαρσοΐθι νόυθει τον έαυτο του θνατό και με θέληση... Φτάνοντας και στην άνοθα ρεστίνια, χαμαρόνει σάν νικητής και τροπα-οίχος. Για λίγο τόγεις; Άδοθαμαμάζεται λοιπόν ό Μπαρπαλιάς και στο τέλος γριζει και λέει στον έαυτο του : «Βρε μπράβο Λιά!...Μορε σΐ άζειεις!... Πάμε να σε κερσώ ένα κατσούτ!...»

Και γρισε σπίτι του... κατά τό δειλινό!...

ΑΣ-ΑΣ

